

Anti-NSV betoging: Jobs, geen racisme!

20 maart 2014, 19u Berchem Station

Foto: anti-NSV betoging vorig jaar in Leuven

VOORSTEL VAN BLOKBUSTER ALS PLATFORM VOOR DE TEGENBETOING

De Nationalistische Studentenvereniging (NSV, de officieuze studentengroep van het Vlaams Belang) organiseert elk jaar een betoging, eigenlijk een haatmars, in een studentenstad. Dit jaar is Antwerpen aan de beurt. Gelukkig is er telkens een tegenbetoging die veel groter is en hierdoor de ruimte voor extreemrechts om zich op straat te manifesteren te beperken. Deze anti-NSV betoging was ook toen het Vlaams Belang electoraal sterker stond de grootste jaarlijkse antifascistische mobilisatie in ons land. Het is niet omdat het VB vandaag minder scoort dat het gevaar is geweken. Antifascistisch protest blijft noodzakelijk!

BESPARINGEN VERGROTEN VOEDINGSBODEM VOOR EXTREEMRECHTS

Een rapport van het Rode Kruis van oktober 2013 schetst de rampzalige gevolgen van het Europese besparingsbeleid. Miljoenen Europeanen zijn van liefdadigheidsorganisaties afhankelijk voor voedsel. De jongerenwerkloosheid neemt in alle landen explosief toe, in de eurozone bedraagt deze al 24,4%. Ongeveer 120 miljoen Europeanen leven op of onder de armoedegrens.

Deze desastreuze gevolgen van de besparingen zorgen voor heel wat woede onder de bevolking. Extreemrechts probeert daarop in te spelen door de schuld bij verschillende minderheden te leggen, vooral bij migranten. Het Griekse Gouden Dageraad houdt

Lees verder op de volgende pagina

het niet bij woorden, verschillende migranten werden vermoord. Ook linkse activisten van Griekse origine worden het slachtoffer van fascistisch geweld. De linkse rapper Pavlos Fyssas werd in september vermoord omwille van zijn antifascistische standpunten en acties. Met het huidige besparingsbeleid zal de opgang van gewelddadige partijen als Gouden Dageraad niet tot Griekenland beperkt blijven.

LOKALE BESTUREN TREKKEN BESPARINGSLAWINE OP GANG

De besparen creëren overal in Europa een sociale woestenij. De gevestigde politici lijken er niet van wakker te liggen, ze stappen allen mee in de neoliberale logica. Hoogstens verschillen ze van mening over het tempo van de besparingen. Dat zien we ook in ons land, sinds de gemeenteraadsverkiezingen van 2012 wordt op lokaal vlak een algemene besparingslawine op gang getrokken.

Onder leiding van de N-VA speelt het Antwerpse stadsbestuur hier een voortrekkersrol in. De Antwerpse coalitie bespaart hard op de culturele en sociale sector. Het OCMW zal het met 8,6 miljoen euro minder moeten doen. Het Zorgbedrijf moet 2,75 miljoen euro inleveren. Op een moment dat de gevolgen van de crisis zich hard laten voelen en de armoedecijfers de pan uit swingen, betekenen dergelijke maatregelen een sociale ramp. Tegelijk hanteert het bestuur een verdelende retoriek, zo legt Liesbeth Homans de schuld voor racisme bij de allochtonen zelf. Dat opent de deur voor de racistische ideeën van extreemrechts. De heropleving van het Front National in Frankrijk is een stevige waarschuwing.

TEGEN REPRESSIE, TEGEN GAS!

Het enige 'antwoord' van de politici op de sociale problemen als gevolg van het besparingsbeleid bestaat uit GAS-boetes. Zo worden in Gent bedelaars uit het straatbeeld geweerd door hen een boete op te leggen. In Antwerpen krijg je rond het De Coninck-

plein voor zowat alles een GAS-boete, zelfs een straathoekwerker werd er beboet. De willekeur is enorm, van een kersenpit op straat gooien tot een broodje eten op de trappen van een kerk, het levert al naargelang waar je jezelf bevindt een stevige boete op. Een handige manier om de stadskas te spijzen. De GAS-boetes bedreigen onze democratische rechten. Het zet de deuren wagenwijd open om iedere vorm van protest tegen het beleid te criminaliseren. Zo kregen de aanwezigen op een betoging tegen voedselonveiligheid aanvankelijk een GAS-boete. Een campagne als TegenGAS die het verzet tegen de GAS-boetes koppelt aan een sociaal alternatief is broodnodig.

GEEN RUIMTE VOOR EXTREEMRECHTS LATEN, STOP NSV!

Op 30 november organiseerde de NSV (Nationalistische Studentenvereniging) in Antwerpen een meeting met een spreker van Casa Pound, een Italiaanse groep die zichzelf omschrijft als "fascisten van de 21ste eeuw". Het was niet de eerste keer dat deze Italiaanse fascisten bij de NSV op bezoek waren. Eerder werden onder meer Udo Voigt, voorzitter van de Duitse neofascistische partij NPD, en de Britse holocaustontkenner Nick Griffin uitgenodigd.

De NSV is de officiële studentenorganisatie van het Vlaams Belang, maar komt al eens radicaler naar buiten. Toen Filip Dewinter op televisie verklaarde dat Gouden Dageraad een karikatuur was, reageerde de toenmalige Antwerpse NSV-voorzitter met een opiniestuk waarin hij de verdediging van de Duitse NPD als 'brothers in arms' opnam. Als we NSV ruimte laten, halen ze de gewelddadige praktijken van Gouden Dageraad naar hier.

ALLES WAT ONS VERDEELT, VERZWAKT ONS!

Noch populistisch rechts noch extreemrechts hebben een antwoord op de huidige crisis. Hun verdelende retoriek dient er enkel toe om ons makkelijker het asociale besparingsbeleid te laten slikken. De echte verantwoordelijken, de rijke elite die ondanks de crisis alsmat rijker wordt, laten ze buiten schot.

Extreemrechts kan teren op het ongenoegen als gevolg van de sociale tekorten. In de strijd tegen fascisme en racisme moeten we breken met de besparingslogica.

JOBS, GEEN RACISME!

Bij gebrek aan een geloofwaardig alternatief worden delen van de bevolking verleid door de populistische slogans van extreemrechts. Onder de slogan 'Jobs, geen racisme' benadrukken we de nood aan een gemaakte strijd voor een echt alternatief.

- * **Stop de erkenning van de NSV aan de Universiteit Antwerpen!**
- * **Neen aan de GAS-reglementering en de criminalisering van jongeren!**
- * **Organiseer het verzet tegen het rechtse en asociale beleid in Antwerpen!**
- * **Jobs, geen racisme! Voor degelijke jobs, betaalbare huisvesting en gratis onderwijs voor iedereen!**

Het fenomeen Dieudonné

In Frankrijk, en bij uitbreiding een groot dieudonnegroot-deel van de Franstalige wereld, woedt al enige tijd een polemiek rond de figuur Dieudonné. Die komiek heeft het vaak over politiek en is een erg controversiële commentator geworden. Dit fenomeen laat niemand onverschillig: optredens worden verboden, er worden processen opgestart tegen hem omwille van wat hij vertelt tijdens sketches die er eigenlijk geen meer zijn. Dieudonné heeft zich zowat opgeworpen tot “vijand nummer 1” van Manuel Valls, de Franse minister van Binnenlandse Zaken.

Dieudonné polariseert de meningen. Hij heeft iedereen gedwongen om kant te kiezen. Van Nathalie Arthaud van het radicaal-linkse Lutte Ouvrière over Bernard Henry Lévy, François Pirette, Nicolas Anelka tot Tony Parker. Er is een hele groep jongeren, vooral van migrantenafkomst, die al dan niet uit de volkswijken komen en een laag van werkenden die sympathie hebben voor het feit dat Dieudonné ‘tegen het systeem’ ingaat. Los van dat imago is het nuttig om na te gaan waar Dieudonné echt voor staat.

GEEN NIEUW FENOMEEN

Het is niet de eerste keer dat een artiest de Franse opinie zo polariseert. Artiesten staan niet los van de rest van de samenleving, ze zijn opgegroeid en opgeleid in die samenleving. Bovendien hebben ze een specifieke rol in de arbeidsdeling die eigen is aan het kapitalisme. Om in hun behoeften te voorzien, moeten artiesten er voor zorgen dat hun werk een publiek vindt dat de middelen heeft om het werk aan te kopen. Hoe dan ook weerspiegelt een artiest een beeld van de samenleving en de klassenverhoudingen ervan.

Een van grootste Franstalige schrijvers van de 20e eeuw was eveneens een controversieel figuur. Louis Ferdinand Céline werd

in zijn tijd het voorwerp van heel wat polemieken onder Franstalige intellectuelen. Malraux schreef over hem: “Als persoon is het ongetwijfeld een eikel, maar tegelijk is hij een grote schrijver.”

Los van een verschil in proporties is het interessant om de gelijkenissen met Dieudonné te trekken. Céline was de auteur van het bekende en prachtige “Voyage au bout de la nuit” (Reis naar het einde van de nacht). Dat boek kreeg lof van alle critici. De stijl van Céline werd gekenmerkt door enkele specifieke elementen, het belangrijkste is het feit dat hij volkstaal gebruikte terwijl zijn tijdgenoten er een sport van maakten om zoveel mogelijk academische taal boven te halen. De controverse rond Céline ging rond het feit dat hij bekend stond als een notoire racist, antisemiet en een misantroop (een mensenhater).

Zijn opstelling tijdens de Duitse bezetting in Wereldoorlog Twee was controversieel, hij werd beschuldigd van collaboratie. Hij gebruikte zijn enorme talenten ook voor virulente antisemitische teksten als “Bagatelles pour un massacre” (Details voor een bloedbad, 1937) of “L’école des cadavres” (De school der lijken, 1938). Hij omschreef zichzelf als “vijand nummer 1 van de joden”. De Russische revolutionair Leon Trotski zei over hem in 1933: “Louis-Ferdinand Céline is de grote literatuur binnen getreden zoals anderen hun eigen huis betreden. Het is een rijpe man die kan buigen op een groot aantal waarnemingen als arts en als kunstenaar. Hij beschikt over een onverschilligheid tegenover de academici, heeft een uitzonderlijk gevoel voor het leven en de taal. Op die basis schreef Céline een boek dat zal blijven, zelfs indien er anderen op hetzelfde niveau worden geschreven. ‘Voyage au bout de la nuit’ is een roman van het pessimisme, ingegeven door de angst voor het leven en meer door vermoeidheid door het leven dan door een opstandigheid. Een actieve revolte is verbonden met hoop. In het

Lees verder op de volgende pagina

NIEUWSBRIEF BLOKBUSTER

boek van Céline is er geen hoop.” (vrije vertaling).

Net als Céline is Dieudonné iemand met heel wat talent. Veel critici omschrijven hem als de meest getalenteerde komiek van zijn generatie. Hij had het in zijn eerste optredens met Elie Semoun steeds over het dagelijkse leven van jongeren in volkswijken. Op die basis begon hij ook uitspraken te doen over de politieke situatie. Als we de evolutie van de humor van Dieudonné sinds het begin van zijn carrière in de jaren 1990 bekijken, is de gelijkenis met de aftakeling van de economische en sociale situatie in Frankrijk opvallend. Die aftakeling komt des te harder aan in de volkswijken waar de afbouw van de sociale zekerheid met het sluiten van scholen, sociale woningen, ontspanningsmogelijkheden, openbaar vervoer,... zware gevolgen heeft. Sinds de jaren 1980 stapelen werkloosheid en sociale uitsluiting zich op. Denk maar aan de sluiting van de Renault-fabriek in Boulogne-Billancourt. De wortels van de problemen bevinden zich wel degelijk in het economische systeem.

ARTIEST ALS WEERSPIEGELING VAN DE SAMENLEVING

We kunnen ons laten gaan in het beledigen van de nefaste humor van Dieudonné of hem boycotten zoals een deel van het Franse establishment dat wil. Maar dat biedt geen antwoord op de redenen waarom mensen sympathie hebben voor zijn ‘rebelse anti-systeem’-imago. De Franse interventie in de Centraal-Afrikaanse republiek is de vierde militaire operatie op het Afrikaanse continent. Nadat de Franse burgerij steun gaf aan leiders die ze beweerde te bestrijden, is ze slecht geplaatst om moraliserende lessen aan Dieudonné te geven.

De meeste jongeren die opkijken naar het zogenaamde anti-imperialisme van Dieudonné hebben in hun wijken nog geen echte anti-imperialisten gezien, namelijk anti-imperialisten die beseffen dat de vijand van onze vijand niet noodzakelijk een vriend is. Onze enige vrienden zijn diegenen die actief opkomen voor de belangen van de werkende klasse tegen diegenen van de klasse die de hefbomen van de economie in handen heeft. Bij gebrek aan een sterke echte anti-imperialistische kracht is er sympathie voor Dieudonné op dit vlak. Het heersende establishment beschikt over tal van pionnen die niet aarzelen om misdaden te begaan. Waarom zouden we, denken veel medestanders van Dieudonné, dan kritiek geven op Dieudonné als hij Assad in Syrië of Ahmadinejad in Iran verdedigt, of op een ander vlak aan Chavez in Venezuela? Het is een teken dat het klassenbewustzijn en een begrip van strijdmethoden waarmee efficiënt tegen het kapitalistische systeem kan ingegaan worden, moeten heropgebouwd worden.

Dieudonné herneemt heel wat verkeerde opvattingen die aanwezig zijn in het bewustzijn van deze sociale lagen: van complottheorieën tot negationisme. Het bevestigt het verlies aan autoriteit van de gevestigde instellingen van de burgerij of het falen van de gevestigde politiek. Het verwarde antisemitisme van Dieudonné is onder meer verbonden met de impasse in de Palestijnse kwestie.

Dieudonné verenigt het geheel van opvattingen en analyses die in de plaats kwamen van een klassenbewustzijn. Bij gebrek aan een correcte theorie dreigt steeds het gevaar van praktische fouten. Na de moord op de jonge antifascist Clément Méric dacht Dieudonné dat het goed was om de moordenaar Esteban Morillo en

Jean-Marie Le Pen (centraal) brengt de ‘quennelle’, de omgekeerde Hitlergroet van Dieudonné

zijn neofascistische groep te verdedigen. Die groep was verbonden met Serge Ayoub en zijn Jeunesses Nationalistes Révolutionnaires (JNR). Dat zou oudere inwoners van de volkswijken moeten verontrusten, want het was met Ayoub (beter bekend onder de naam ‘Batskin’) en co dat ze op straat te maken kregen.

DIEUDONNÉ, EEN ARTIEST DIE ONZE KLASSE EN ONZE BELANGEN NIET VERDEDIGT

Dieudonné maakt geen deel uit van onze sociale klasse. Het is een zakenman die de rol van volks ‘slachtoffer’ van het systeem speelt. Voor de jaren 1980 en het neoliberale beleid (gebaseerd op massale werkloosheid om de kracht van de arbeidersbeweging te breken en druk te zetten op de lonen), waren de volkswijken samengesteld uit heel wat migranten die vaak het vuilste en hardste werk in de fabrieken deden. Ze werkten als laders en lossers, mijnwerkers, arbeider aan de lopende band, dokwerker of huishoudpersoneel. De immigratie in Frankrijk bestond – en bestaat nog steeds – vooral uit proletarische lagen van gewone werkenden. Vrouwen en mannen die met hun hard labuur hebben bijgedragen aan de rijkdommen waar de Franse kapitalisten mee zijn gaan lopen.

Dat is niet het wereldje van Dieudonné. Hij geeft voorstellingen waarvoor je aan het loket 40 euro voor een zitje moet betalen. Er zijn operavorstellingen die zogezegd voor de burgerij voorbehouden zijn, maar waar je goedkoper aan een zitje raakt. Hij heeft een ‘systeem Dieudonné’ opgezet waarbij hij zelf een merk is. Ieder

schandaal is goed voor de marketing. Het zou interessant zijn om het vermogen van de man te kennen om te weten of hij op het einde van de maand soms ook in de problemen komt...

Hij is erin geslaagd om zich als anti-systeem voor te doen omdat diegenen die het systeem zouden moeten bestrijden dat niet meer doen. De arbeidersorganisaties hebben de strijd tegen het kapitalisme opgegeven en daarbij ook het ideologische en sociale kader van arbeidersstrijd. De vakbondsleidingen en de linkse partijen, in de eerste plaats de PS en de PCF, hebben diegenen die het verste af staan van de werkvloer al langer aan hun lot overgelaten. Dat was slechts een opstap om de volledige arbeidersklasse aan haar lot over te laten. Het liet ruimte aan een hele reeks reactionaire organisaties om ingang te vinden in de volkswijken. PCF-leider Marchais had het in zijn tijd (in 1981) al over 'nationale voorkeur'. Het is niet verwonderlijk dat migrantenjongeren zo'n partij niet zien als hun partij.

Dieudonné verdeelt de arbeidersklasse meer dan dat hij ze verenigt. Hij heeft zich uitgesproken tegen het openen van het huwelijk voor iedereen en verdedigt een bijzonder conservatief beeld op het gezin en inzake morele waarden. Dat is nochtans net een van de ideologische instrumenten die de burgerij inzet om ons onder de knoet te houden. Het klassieke gezin laat de kapitalisten onder meer toe om de socialisatie van huishoudelijk werk niet te moeten betalen. Het establishment doet zich voor als de historische bestrijder van slavernij en kolonisatie, maar het vertrekt van dezelfde morele waarden als de vroegere slavenhouders en kolonisten.

Als artiest is Dieudonné niet de oorzaak maar een symptoom.

Om te strijden tegen de oorzaken die maken dat zo'n fenomeen kan groeien, zal enkel een programma dat de belangen van de werkenden en hun gezinnen verdedigt efficiënt zijn. Zo'n programma moet zich keren tegen het kapitalisme in Frankrijk en de rest van de wereld.

De opbouw van een nieuw instrument van collectieve discussie van de werkenden, jongeren en uitkeringstrekkers is nodig om ons te ontdoen van verkeerde oplossingen en om ons te verenigen om samen in te gaan tegen de echte vijand: de 1% aan de top van deze samenleving.

Tenslotte nog een citaat van Trotski over Céline: "Céline is zoals hij is, het resultaat van de Franse realiteit en de Franse roman. Hij hoeft er zich niet voor te schamen. Het Franse genie heeft in de roman een ongelijke uitdrukking gevonden. Vanaf Rabelais, zelf ook een dokter, ontstond er een prachtige dynastie van meesters in de epische proza, een dynastie die zich vier eeuwen lang vertakte, van de brede lach van de levenslust tot de wanhoop en verlatenheid, van de dageraad tot het putje van de nacht. Céline zal geen ander boek schrijven dat zo'n afkeer tegenover de leugen toont en zo'n wantrouwen tegenover de waarheid. Deze dissonantie moet worden opgelost. De kunstenaar zal zich ofwel aanpassen aan de duisternis of hij zal de dageraad zien." (vrije vertaling) Dieudonné heeft resoluut gekozen voor de duisternis. De komende strijd van de Franse werkende bevolking, die over grote revolutionaire tradities beschikt, zal duidelijk maken wat daarvan overeind blijft.

Alain (Namen)

Antizionisme of antikapitalisme en socialisme?

We gingen eerder al in op het fenomeen Dieudonné. Die Franse komiek ligt onder vuur omwille van zijn controversiële uitspraken, onder meer gericht tegen de joodse bevolking. Om zijn imago van rebelse anti-establishmentfiguur kracht bij te zetten, giet Dieudonné overgiet het breed gedragen verzet tegen de Israëlische bezettingspolitiek met een antisemitisch sausje. Het is niet verwonderlijk dat Dieudonné zo populair is in extreemrechtse kringen. De extreemrechtse leider Jean-Marie Le Pen ging trots op de foto staan terwijl hij de 'quennelle', de omgekeerde Hitlergroet van Dieudonné, bracht. In dit artikel staan we stil bij het antizionisme en antisemitisme die in dit debat naar voor komen.

WAT IS ZIONISME?

Het zionisme is een vorm van joods nationalisme dat uit verschillende stromingen bestaat. Het ontstond op hetzelfde ogenblik als andere vormen van nationalisme in Europa, op het einde van de 19de en het begin van de 20de eeuw. Het specifieke aan het joodse nationalisme was dat het destijds niet over een eigen staat beschikte en tot op zekere hoogte ontstond als reactie op de uitsluiting van de joodse gemeenschap in verschillende landen. Het leidde tot het ontstaan van het idee dat een eigen joodse staat nodig was. Het antisemitisme vierde hoogtij. Dat werd gesymboliseerd door de affaire-Dreyfus in Frankrijk, maar ook door de vervolgingen en pogroms in verschillende Oost-Europese landen. Dat werd gebruikt als rechtvaardiging

voor een joodse staat als antwoord op de problemen waar de joodse bevolking mee werd geconfronteerd.

Het zionisme bleef lange tijd marginaal binnen de joodse gemeenschap. Velen beschouwden dit als een onrealistisch project en er werd bijgevolg gezocht naar oplossingen binnen het kader van de bestaande staten. De overgrote meerderheid van de gemeenschap wilde zich gewoon integreren. Er kwam een keerpunt met de opkomst en de machtsovername door de Duitse fascist en de grootschalige vervolging en uitroeiing van joden tijdens de Tweede Wereldoorlog. Het is op dat ogenblik dat het zionisme aan steun won binnen de joodse gemeenschap.

De verschrikkingen die de joodse bevolking onderging tijdens de oorlog zorgden voor een gewijzigd bewustzijn waarbij het antisemitisme in West-Europa grotendeels verdween. Maar de creatie van de Israëlische staat in Palestina zou een nieuwe ontwikkeling van antisemitisme met zich mee brengen, vooral in het Midden-Oosten en Noord-Afrika. Het Europese imperialisme steunde deze ontwikkeling en zorgde ervoor dat het eigen onvermogen om de joodse gemeenschap te integreren en de vervolging van de joden, de judeocide, op de kap van de Palestijnse massa's werd afgewenteld. Die bevolking werd op brutale wijze van hun grondgebied verjaagd en tot op vandaag is er een bloedige bezetting door de Israëlische staat.

Lees verder op de volgende pagina

HET FALEN VAN HET ZIONISME

Marx schreef ooit: “een volk dat een ander onderdrukt, kan zelf niet vrij zijn.” Dat gaat ook op voor Israël, dat in de praktijk in een constante oorlogssituatie zit. Het Israëlische regime baseert zich enkel nog op brutaliteiten en probeert dat te rechtvaardigen met het zionisme. De impasse toont nochtans net het falen van het zionisme.

Israël is niet het beloofde land voor de joodse bevolking. 1,75 van de 8 miljoen inwoners leeft onder de armoedegrens (dat is bijna één op vijf), meer dan een miljoen mensen overleeft van een loon dat amper 750 euro per maand bedraagt terwijl de levensduurte hoger is dan in West-Europa. De Arabische bevolking in Israël wordt constant gediscrimineerd, net als joodse migranten uit Noord-Afrika of Rusland. Dat maakt dat Israël zeker geen monolithisch blok is, in het land zijn er verschillende sociale klassen en verschillende lagen met tegengestelde belangen.

Die realiteit wordt vaak onderbelicht in het buitenland, maar kwam heel sterk op de voorgrond in 2011 toen een golf van plein-bezettingen in Israël ontstond in de nasleep van de bewegingen van revolutie en contrarevolutie in het Midden-Oosten en Noord-Afrika. De acties in Israël vormden de belangrijkste uit de geschiedenis van het land en verenigden Arabische Israëli's, vrijzinnigen en joden met op het hoogtepunt een half miljoen betogers. Duizenden mensen betoogden in mei 2012 in Tel Aviv en in andere steden tegen het besparingsbeleid van de regering-Netanyahu. Er waren ook stakingsacties in verschillende sectoren. Op veel acties werd Netanyahu vergeleken met de voormalige Tunesische dictator Ben Ali. In de vakbonden versterkt de linkerrijde zich en was er de opkomst van de vakbond ‘arbeidersmacht’ die enkele belangrijke overwinningen kon boeken, onder meer in de stad Haïfa.

Het groeiende ongenoegen in Israël zelf toont het falen van het zionistische project en van het model van nationalistische politiek.

ANTIZIONISME OF ANTIKAPITALISME EN SOCIALISME?

We moeten het zionisme veroordelen als een vorm van reactionair nationalisme en onze solidariteit betuigen met de massastrijd, zowel onder Palestijnen als Israëli. Tegelijk moeten we een oplossing naar voor schuiven voor het Israëlisch-Palestijnse conflict, maar dan wel een oplossing die niet meer problemen creëert dan ze oplost.

Wij vertrekken van een klassenanalyse en een internationalistisch socialistisch perspectief om de Israëlische en Palestijnse massa's een uitweg te bieden uit het moeras waar ze ingeleid zijn door het kapitalisme en de zionisten.

Als echte internationalisten hebben marxisten zich steeds tegen het zionisme verzet. Het Committee for a Workers' International, waar LSP de Belgische afdeling van is, is actief in Israël/Palestina. Maavak Sotzialisti/Harakat Nidal Eshterika (Socialistische Strijdbeweging) verdedigt de noodzaak van een massale arbeiderspartij in Israël. Zo'n partij die verschillende linkse stromingen van de arbeidersbeweging kan verenigen, zou een sterk wapen zijn tegen de rechtse regering en het neoliberale beleid. Het zou op termijn ook een uitstekend instrument zijn om de kolonisatiepolitiek te stoppen. Er is overigens steeds minder steun voor de kolonies en de bezetting, zeker onder de Israëlische jongeren. We moeten ingaan tegen de winsthonger en de corruptie van de heersende klassen. Zij trekken alle rijkdom naar zich toe en gebruiken een nationalistische religieuze retoriek om hun macht veilig te stellen ten koste van de werkende bevolking.

Ook in Palestina staan we voor het idee van massastrijd. Dat bleek onder meer toen Paul Murphy, het Europarlementslid van onze Ierse zusterpartij Socialist Party, in augustus 2013 opriep tot een nieuwe intifada (“revolte” in het Arabisch). Hij werd hiervoor aangevallen door het Israëlische en Europese establishment. Een volksoptstand naar het model van de eerste intifada en gebaseerd op sociale eisen is de enige oplossing om uit het gewapende conflict te geraken.

De opstand van de eerste intifada ontwikkelde vanaf 1987. Het was niet gebaseerd op de tactiek van terrorisme, maar op massastrijd met grote betogingen, stakingen en marsen op de Israëlische controlepunten. De strijd werd ontwikkeld door democratische strijdcomités die buiten de controle van het corrupte Palestijnse establishment vielen. De beweging dwong het Israëlische regime om onderhandelingen te starten met de Palestijnse autoriteiten van de PLO. Dat werd versterkt door een enorme druk van de brede sympathie in Israël voor deze massabeweging. Zelfs indien de uiteindelijke akkoorden niet bepaald gunstig waren voor de Palestijnen, als gevolg van het verraad van de PLO, toonde deze beweging duidelijk aan dat een massabeweging in staat is om resultaten af te dwingen.

VOOR TWEE STATEN IN EEN SOCIALISTISCHE CONFEDERATIE VAN HET MIDDEN-OOSTEN

Als er binnen het kapitalistische kader een Palestijnse staat tot stand zou komen, zou het een economisch onleefbare enclave zijn waarin corrupte elites de macht onder elkaar verdelen terwijl de dictaten van Israël nog steeds bepalend zouden zijn. Enkel een echt socialistisch programma dat gericht is op een democratisch geplande economie waarin de behoeften van de meerderheid van de bevolking centraal staan, kan voorzien in de nodige middelen om het vertrouwen geleidelijk te herstellen en het gras voor de voeten van de religieuze extremisten en nationalistes te maaien. Dat is volgens ons enkel mogelijk door twee staten te vestigen waarbij de grenzen, de toegang tot grondstoffen, het recht op terugkeer, de toegang tot Jeruzalem,... niet beslist worden door de heersende klasse maar door de bevolking zelf en dit in het kader van een socialistische confederatie van het Midden-Oosten.

Thomas (Charleroi)

Interview met Mamadou Bah.

Slachtoffer Grieks neonazigeweld eist asiel in ons land

© Krasnyi - Karim Brikci-Nijassa

Mamadou Bah is een jonge migrant uit Guinea. Omwille van zijn afkomst en zijn engagement was zijn leven in Griekenland bedreigd. Hij werd vervolgd door de neonazi's van Gouden Dageraad. Hij werd bijzonder gewelddadig aangepakt door extreemrechtse milities. De politie liet gewoon begaan en keerde zich tegen Mamadou. Na een aanval door acht neonazi's die hem voor dood achterlieten, sloeg hij op de vlucht. In ons land vraagt hij nu asiel aan. Er is een campagne om die vraag te ondersteunen. We spraken met Mamadou en steunen zijn campagne.

"Mijn naam is Mamadou. Ik kwam in 2006 als asielzoeker in Griekenland aan. Aanvankelijk was dat erg moeilijk. Ik kende de taal niet, maar kon me toch verhelpen in het Engels. Ik heb zo toch werk gezocht en kon aan de slag. Ik werkte minstens 10 tot 12 uur per dag en kreeg daar 5 euro per dag voor.

"De eerste plaats waar ik met racisme geconfronteerd werd, was op mijn werk. De mensen met wie ik werkte, mijn collega's dus, zagen niet het loon dat ik kreeg. Ze zagen enkel dat ik zes of zeven dagen per week aan de slag was terwijl ze zelf minder konden werken. Hun arbeidstijd werd beperkt als gevolg van de crisis. Ze vroegen me dan: 'hoe kan het dat wij Grieken minder werk hebben, terwijl jij hier iedere dag kan werken?'

"De Grieken konden er zelf niet meer aan uit. En dan was er een propagandacampagne van extreemrechts, van Gouden Dageraad, waarin werd gezegd dat het de toevloed van migranten was die ervoor zorgde dat mensen hun job verloren en dat migranten de job van Grieken afnamen.

"De eerste keer dat ik door extreemrechts werd aangevallen was

toen ik van mijn werk terugkwam. Ik wachtte op de bus en er kwamen acht mensen van Gouden Dageraad aan op een scooter. Het waren gespierde mannen en ze sloegen me op het hoofd. Ze lieten me voor dood achter. Die groepen waren in de wijk aanwezig van negen uur 's avonds tot vijf uur 's ochtends. Ze waren altijd met een scooter en waren herkenbaar als militanten van Gouden Dageraad met hun tenue en hun nazilogo's.

"Soms waren ze met 10 tot 15 scooters met allemaal gewapende neonazi's. Ze kwamen jagen op migranten. Het volstond dat ze een Afrikaanse man op straat zagen om die aan te vallen. Het werd echt onhoudbaar. Het klimaat werd zo erg dat veel migranten die ik ken hun job moesten laten staan en zich thuis opsloten omwille van de terreur die op straat aanwezig was door Gouden Dageraad. De migranten wisten dat ze op geen bescherming konden rekenen, ook niet van de politie.

"Ik was hard geschrokken toen ik bij een routinecontrole mijn papieren moest tonen. De agent bekeek mijn papieren en zei: 'Zo, jij bent Mamadou Bah'. Ik kreeg direct handboeien om en werd naar het politiekantoor gebracht. Ik vroeg me af wat er aan de hand was en wat ik gedaan had. Ik stelde me veel vragen. Maar eens in het commissariaat was het duidelijk. Ik werd totaal vernederd. Ik moest alle kleren uitdoen. Ik was erg moe want ik kwam van mijn werk. Ik stond daar volledig naakt en dan kwam hun vraag: 'zal je blijven met de kranten spreken?'

"Het is belangrijk dat we allemaal samen strijden. We voeren dezelfde strijd. Zelfs indien ik op een dag bescherming zou genieten in België zal ik het daar niet bij laten, ik zal blijven strijden. Al was het maar om mijn kameraden in Griekenland bij te staan."

Interview door Collectif Krasnyi

Betoging tegen repressie en politiegeweld

Op 15 maart wordt opnieuw betoogd tegen politiegeweld en repressie. De afgelopen jaren heeft de JOC, de Franstalige tegenhanger van KAJ, een traditie gevestigd om op de internationale dag tegen politiegeweld een betoging te houden. Met de oprukkende repressie, onder meer in de vorm van GAS-boetes, is dergelijk protest meer dan ooit nodig. Wij onderschrijven de oproep voor de betoging op 15 maart.

In het kader van de internationale dag tegen politiegeweld roepen de Campagne Stop Repressie en de JOC (de Franstalige tegenhanger van de KAJ) op tot een betoging tegen politiegeweld en straffeloosheid.

Het ontbreekt niet aan feiten en getuigenissen van de vele wan toestanden van de politie bij arrestaties of bij andere operaties van ordehandhaving. Het excessief gebruik van geweld door een steeds meer gemilitariseerde politie is een van de repressiemiddelen van een beleid dat steeds meer op veiligheid is gericht tegen de achtergrond van besparingen. De verharding van draconische wetten of nog de regels van de Gemeentelijke Administratieve Sancties dienen hetzelfde doel.

Al die vormen van repressie hebben als doel om sociale bewe-

gingen en hun eisen het zwijgen op te leggen. Het geweld zal echter niet bij sociale bewegingen stoppen.

In de wijken moet het sociale beleid plaats maken voor veiligheidsmaatregelen (camera's, steeds meer politie, boetes,...). Die maatregelen versterken de cyclus van geweld.

Tegenover agenten die beledigen, fysiek geweld gebruiken en/of hun positie misbruiken, heeft de burger geen enkel verhaal. Ondanks beloften van onderzoeken worden slachtoffers van politiegeweld hun recht op de waarheid en op gerechtigheid ontnegd. Ze worden vaak zelf gecriminaliseerd en vervolgd.

Agenten blijven beschermd tegen vervolgingen en voelen zich dus gesterkt in het idee dat hun geweld legitiem is. Wat doet het gerecht en het comité P? Wie beschermt ons tegen de politie?

De Campagne Stop Repressie van de JOC en de ondertekenende organisaties willen de straffeloosheid van de politie in dossiers van geweld aanklagen alsook de medeplichtige stilte van de gerechtelijke en politieke wereld. We betogen op zaterdag 15 maart 2014 tegen politiegeweld en tegen iedere vorm van repressie, zowel hier als elders.

Betoging tegen politiegeweld en repressie: 15 maart om 18u aan het Fontainasplein

N-VA blijft maar splitsen in Turnhout

En toen waren ze met drie! Neen, dat is niet het aantal verkozenen voor N-VA in Turnhout maar wel het aantal fracties dat inmiddels is opgezet door N-VA-verkozenen in de Turnhoutse gemeenteraad. Onderlinge twisten zorgden ervoor dat de partij die de burgemeester leverde en de leiding van de coalitie opnam, de handdoek in de ring moest gooien. De strubbelingen zorgden ervoor dat de 11 verkozenen werden geschorst. Een groep van zes vormde de 'Meerderheid van N-VA' en blijft consequent de naam N-VA gebruiken. De 'officiële' N-VA-groep, een minderheid van vier waarvan er twee gemeenteraadsleden na een schorsing pas op 1 januari 2014 terug tot de partij konden toetreden, zal de naam 'Nieuw-Vlaamse Alliantie' gebruiken. Die naam is beschermd, de afkorting N-VA niet. Tenslotte is er nog een voormalige schepen die bij geen van beide fracties behoort maar eensgezind een eenmansfractie vormt die wel nog met de officiële ploeg onderhandelt maar er geen lid van mag zijn. Kan u nog volgen?

De niet-zo-unieke en voorspelde ontbinding van de Aalsterse sp.a afdeling.

door onze correspondent Aalsterse aangelegenheden

Alvorens we hier de puntjes op de i zetten en allerhande foute voorstellingen doorprikken, door zowel de op sensatie beluste en allesbehalve neutrale media als de twee strijdende (ex)sp.a-kampen, geven we toch nog een belangrijke voorbeschouwing. De politieke vaudeville die nu al langer dan een jaar aansleept in Aalst brengt de gehele socialistische beweging ernstige schade toe, onafhankelijk of men nu sp.a-lid is of niet (opdracht volbracht voor N-VA?) En spijtig genoeg zal nog blijken dat met de splinterbom die de nationale en provinciale partijleiding op Aalst dropte, het verhaal bijlange nog niet ten einde is.

Maandag 13 januari 2014 zal voor altijd gebeiteld staan in de annalen van de Aalsterse socialistische beweging. Bij sommigen kwam dit nieuws als een donderslag bij heldere hemel, anderen zagen dit al langer aankomen. Het ironische van de zaak is dat het vooral niet-partijleden maar wél overtuigde socialisten waren die de bui zagen hangen. Sommigen onder ons zijn als het ware al ervaringsdeskundigen als het aankomt op ontbinding van sociaal-democratische organisaties en afdelingen. Maar daar komen we later nog uitgebreid op terug. Er was nog maar pas een externe, neutrale bemiddelaar aangezocht om de 2 kampen te verzoenen maar deze heeft zijn werkzaamheden nooit kunnen aanvangen.

WAAR ZIJN DE POLITIEKE ARGUMENTEN BUITEN “NIET DEELNEMEN AAN DE COALITIE?”

We kunnen de consternatie van de uitgesloten mandatarissen begrijpen. Sommige van hun argumenten snijden wel degelijk hout. Voert de Vlaamse regering, waar sp.a samen met N-VA in de coalitie zit, een progressief of sociaal beleid? Wat met de andere gemeenten waar sp.a en N-VA samen in bad zitten? De Aalsterse mandatarissen die trouw de sociaal-liberale koers volgden van de nationale sp.a-top (en dus de coalitielogica die hier automatisch uit voortvloeit) worden nu plots zonder boe of ba aan de kant geschoven. Beetje vreemd, niet? Waarom is de nationale en provinciale partijleiding nooit de politieke discussie aangegaan tijdens een algemene ledenvergadering van de Aalsterse afdeling? Zou het kunnen dat de ambetante afdeling een doorn in het oog was van de partijleiding omdat zij niet blindelings de bevelen opvolgde? Of omdat de coalitie in Aalst problematisch is in de goedkope electorale profilering van de sp.a naar de nationale verkiezingen toe? Beide kampen zeggen over zichzelf dat ze echte socialisten zijn. Echter wanneer concreet de vraag gesteld wordt: “Wat is socialisme volgens jullie?” dan blijft het oorverdovend stil ...

HET ARGUMENT VAN “DE MEERDERHEID VAN DE LEDEN STAAT ACHTER ONS.”

Een partij die sinds mensenheugenis in de coalitie zit, heeft sowieso met cliëntelisme te maken. Veel mensen zijn lid, niet omwille van een politiek programma of ideologische keuze, maar omwille van hun job (of de job van de hond met een hoed op van

socialisme
voor
[her] beginners

de neef van de broer van ...) Het aandeel van de sp.a-leden in Aalst die via via een job hebben, schijnt volgens insiders vrij hoog te liggen. Alvast een belangrijk argument in een regio met een historisch hoge werkloosheid. Het is dan ook de logica zelve dat zij hun persoonlijke beschermheiligen in de coalitie willen houden.

In deze optiek is het betwifelbaar of het een fluit verschil zou gemaakt hebben dat het bestuursakkoord vooraf open en bloot gelezen én bediscussieerd geweest zou zijn voor men overging tot de stemming over al dan niet deelname aan de coalitie. Het geheime bestuursakkoord lekte pas enkele weken (sorry: maanden!) later uit maar het kwaad was al geschied.

Voor een vakbondsafgevaardigde is het ondenkbaar dat hij of zij moet stemmen over een cao of sociaal akkoord zonder de tekst in handen te hebben. Voor het gros van de aanwezige sp.a-leden die opgetrommeld waren volgens de regels van de autobusdemocratie op de beslissende algemene ledenvergadering vormde dit kennelijk geen enkel probleem.

DE POSTJES ...

Waarom hingen en hangen nog steeds sommige mandatarissen zo hard aan hun postje? Moeten er misschien stinkende potjes dichtgehouden worden? Een voormalige voorzitter van OCMW en ASZ uit de socialistische stal werd in het verleden veroordeeld wegens belangenvermenging, de juridische term voor corruptie. Was hij een uitzondering? Aalst, het kleine Charleroi aan de Dender?

GEEN TRADITIE MEER VAN OPEN EN KRITISCH DEBAT

Een ander element is het verwateren van de traditie van een eerlijke, open en kritische politieke discussie in de rangen van de sp.a en zeker in de basis. Leden worden verondersteld niet echt in politiek geïnteresseerd te zijn en dan laat men dat maar over aan de specialisten die doorgaans beroepspolitici zijn. De gewone partijleden zijn wel nog goed genoeg voor louter uitvoerende ta-

Lees verder op de volgende pagina

De lachende derde:
Karim Van Overmeire
en N-VA

ken: om te gaan bussen en affiches te plakken bij de verkiezingen, te helpen bij eetfestijnen ... Laat ons even eerlijk zijn: de sp.a in Aalst is verworpen tot een carnavalgroep of voetbalclub waar de fans onvoorwaardelijk hun helden steunen en heeft niets meer te maken met de haard van sociaal verzet én kritische discussie van weleer zoals een echte arbeiderspartij hoort te zijn. Het is dan ook niet te verwonderen waarom zo weinig vakbondsmensen nog een lidkaart van de partij hebben.

PERSBERICHT SP.A

We citeren het volledige persbericht van sp.a zoals het verstuurd werd op die beruchte maandag om 11u15: "Het sp.a-partijbureau heeft vandaag unaniem het advies gevolgd van de Administratieve commissie met betrekking tot de problemen in de Aalsterse afdeling. Deze commissie oordeelde dat de onophoudelijke publieke onenigheid binnen deze afdeling de belangen van de partij onherstelbaar dreigde te schaden.

De Administratieve commissie, in vergadering bijeen op maandag 13 januari, adviseerde het partijbureau om met onmiddellijke ingang de sp.a-afdeling Aalst te ontbinden en opdracht te geven aan de huidige voorzitter en politiek-secretaris om, eveneens onmiddellijk, een nieuwe afdeling op te richten met medewerking en onder toezicht van de voorzitter en de secretaris van sp.a Oost-Vlaanderen. Het partijbureau heeft positief gevolg gegeven aan dit advies.

Het ontbinden van de sp.a-afdeling heeft tot gevolg dat de leden van sp.a Aalst allen ontslagnemend zijn. Wie de doelstellingen en actiemiddelen van de partij onderschrijft, inclusief de afwijzing van de deelname aan de huidige bestuurscoalitie in Aalst, wordt onmiddellijk en zonder onderbreking van lidmaatschap opnieuw aangesloten. Het is de prioritaire taak van de afdelingsvoorzitter en politiek-secretaris om alle betrokkenen hierover in te lichten."

Met deze zeer drastische en allesbehalve democratische maatregel werd het schisma dat al een jaar eerder ontstond in de socialistische rangen geformaliseerd naar de buitenwereld toe.

"NOIG VERONTRUSTE AALSTENAARS HALEN SLAG

THUIS ??? "

Een krant kopte in de regionale pagina's onder andere: "Noig Verontruste Aalstenaars halen slag thuis." Laat ons even duidelijk zijn: de NOIG-VA hebben nooit om de ontbinding van de Aalsterse sp.a gevraagd maar hebben steeds geageerd tegen het feit dat de sp.a als zelfverklaarde progressieve partij toetrad tot een coalitie met een uitgesproken rechts, anti-sociaal en autoritair programma met op de koop toe 2 "plots bekeerde" fascistische schepen. Wij hebben steeds de weg gekozen van de politieke discussie en argumentatie, niet die van de voldongen feiten.

Diegenen die ons hiervoor tot public enemy number one uitriepen, kwamen niet verder dan het verspreiden van leugens en roddels en waren dan nog slim genoeg om die ook op facebook te zetten ... Veel politieke argumentatie hebben we van die kant niet gezien of gehoord maar dat kunnen we ze ook niet kwalijk nemen: van wie zouden ze het geleerd moeten hebben?

Opvallend was dan nog dat zij gesteund werden door allerlei dubieuze en extreemrechtse figuren. We hebben moeten vaststellen dat een klein (?) maar luidruchtig deel van de fans van de 2 schepen heel wat gemeen hebben met wat we normaal gezien aan N-VA en Vlaams Belang zouden toeschrijven: een stevige portie provincialistisch chauvinisme afgekruid met racisme, antivakbondssentiment en een soeplepel virulent anti-marxisme dat aan de beste dagen van de koude oorlog doet denken. Eerlijkheidshalve moeten we ook vermelden dat sommige voortrekkers van het kamp van de uit de gratie gevallen mandatarissen zich hier allesbehalve kunnen vinden maar om politiek-opportunistische redenen hier niet in tussenkomen.

Voor de volledigheid verwijzen we nogmaals naar het persbericht van NOIG-VA op die bewuste maandag: "De Noig Verontruste Aalstenaars nemen kennis van de beslissing van de sp.a om uit de Aalsterse coalitie te stappen. Zeer verwonderlijk hoeft dat niet te zijn. Noig VA maakte vorige week al een opsomming van de maatregelen die het laatste jaar door de nieuwe meerderheid

Lees verder op de volgende pagina

opgelegd werden (o.m. in het OCMW). Zie: <http://www.uilekot.org/node/1712>

Die kunnen bezwaarlijk progressief, socialistisch of zelfs gewoon maar sociaal genoemd worden. Het arme gedeelte van de bevolking wordt in Aalst sinds een jaar vooral bestraft in plaats van gestimuleerd. De Aalsterse burgemeester wil het vooral beter doen dan De Wever zelf. Binnen de arrondissementshoofdstad Aalst ging men steeds verder en werd elke kritiek van binnen en buiten de stad weggewimpeld. Enkel de Aalstenaars mochten hun mond open doen. Een stad is geen eiland. Rond Aalst staat geen muur!

Noig-VA hoopt dat er nu kan gewerkt worden aan een gemeenschappelijke actie van alle sociaal voelende mensen om het Aalsters bestuur tot andere inzichten te brengen."

ONGEZIEN EN DRASTISCH?

De ontbinding van de Jongsocialisten en SP Oostende in de periode 1990-1992

TV OOST stelde in één van de vele reportages over de situatie: "Ongezien en drastisch dat de sp.a-top een voltallige afdeling ontbindt," is niet alledaags volgens politicoloog Kristof Styvers van de Gentse Universiteit. Dat willen we als ervaringsdeskundigen wel even nuanceren of zelfs tegenspreken.

Vanaf 1990 voltrok zich een heksenjacht binnen de socialistische gelederen op de marxisten rond het maandblad "Vonk." De eerste plaats waar orde op zaken gesteld werd, waren de Jongsocialisten. In aanloop naar het congres van 17 februari 1990 werd door het nationaal bureau (met o.a. Pascal Smet) de JS afdeling Antwerpen ontbonden en de federatie Brussel niet langer erkend. Persmoties daartegen door de afdelingen Boom en Schoten, solidariteitsverklaringen van het Onafhankelijkheidsfront en ACOD-LRB Antwerpen en een steunadvertentie in De Morgen waren niet meer dan achterhoedegevechten. De beslissing was genomen en zonder mandaten van Brussel en Antwerpen lag de uitslag van het JS-congres bij voorbaat vast.

Op dit congres bleken als bij wonder 100 afdelingen te bestaan met in totaal 250 mandaten. Het congres tevoren waren het er nog maar 40 met 130 mandaten. Het congres werd professioneel gefilmd en later vertoond op het nationaal SP-bureau.

Hierna ging men vervolgens "aan de slag" in de afdelingen.

Dirk Van der Maelen kreeg de boodschap in Geraardsbergen orde op zaken te stellen. De marxisten rond het maandblad Vonk, ook Vonkisten genoemd, waren in onze streek actief in de JS- en partijafdelingen in Aalst, Ninove en Geraardsbergen. Sommigen van deze militanten zijn nu als LSP'ers actief bij de Noig Veront-ruste Aalstenaars. Echter het uitvoerend bestuur van de Geraardsbergse SP afdeling riep de heksenjacht in onze regio een halt toe.

Daarmee was het verhaal echter nog niet ten einde. In de zomer van dat jaar stapte het Oostends parlementslid Alfons Larridon uit de partij om dat de partijdiscipline hem verbood tegen het lentedecreet van onderwijsminister Coens te stemmen. Op basis van de voorkeurstemmen was de logische opvolger van Larridon de Oostendse Vonkist Yves Miroir. Om dat te vermijden parachuteerde het nationaal bureau van de SP Johan Vande Lanotte, toen kabinetschef van Tobback senior. Vande Lanotte was echter geen lid van de afdeling en dus moest eerst orde op zaken gesteld worden. De

volledige SP afdeling van 900 leden werd ontbonden en 22 Vonkisten werden uit de partij gezet.

Onlangs al deze drastische maatregelen bleef de invloed van de Vonkisten een bedreiging voor de carriëristen in de Jongsocialisten. In februari 1992 werd onder leiding van nationaal JS-voorzitter Pascal Smet (nu onderwijsminister) het bericht de wereld ingestuurd dat de Jongsocialisten werden opgeheven en de band met de partij werd verbroken om plaats te maken voor een forum van jonge progressieven die op gemeentelijk vlak en rond lokale thema's actief wilden zijn. Op die manier werd de deur wagenwijd opengezet voor jongeren uit de Volksunie en Agalev. Plots was de SP de enige partij zonder jongerenwerking! Het bleek echter snel dat de ontbinding niet doorgepraat was met de nationale partijleiding. Op initiatief van Frank Vandenbroucke (toenmalig partijvoorzitter) werd er een overgangsc comité gestemd op een "heroprichtingscongres." En tot ieders verbijstering ... zat er terug een Vonkist bij.

Inquisiteurs en heksenjagers worden doorgaans beloond in de "socialistische" partij.

De toenmalige grootinquisiteurs van dienst, Johan Vande Lanotte in Oostende en Pascal Smet in de Jongsocialisten, zijn beiden achteraf door de partij bedankt met een ministercarrière. Mogen we ons afvragen of, zonder op meer dan één vlak dubbelzinnig te zijn, de politieke toekomst van Sam Van de Putte in de sp.a er even rooskleurig gaat uitzien?

CONCLUSIE

De redenen waarom sp.a'ers in Aalst het ene of het ander (ex)sp.a-kamp steunen is een mix van elementen waar doorslaggevend politieke of ideologische argumenten maar een beperkte rol spelen maar dit heeft alles te maken met de evolutie van voormalige (weliswaar burgerlijke) arbeiderspartij BWP over BSP en SP naar sp.a als sociaal-liberale partij.

Persoonlijke sympathieën of antipathieën, (gefnuikt) carriërestreven, cliëntelisme ... zijn nu bepalend. De artificiële tegenstelling zoals we her en der kunnen lezen tussen "salonsocialisten en principesocialisten" is flinterdun. Vanuit het salon kan je ook principes hebben.

Eenzelfde scenario zoals de voormalige broedertwist in de Aalsterse liberale familie (Open VLD en scheurlijst "Blauw" die inmiddels terug bij elkaar zijn) is goed mogelijk aangezien de ideologische meningsverschillen niet van die aard zijn om op termijn niet terug te fusioneren.

Maandag 20 januari houden de ex-sp.a'ers een "nieuwe socialistische beweging" boven de doopvont in buurthuis De Brug en niet in het Volkshuis. Zij nodigen daarbij iedereen uit die met hun project instemt (wat is dat buiten "in de coalitie zitten?") ook mensen die tot hiertoe geen lid waren van de partij ...

LSP maakt samen met o.a. de bediendencentrale van het ABVV, de BBTK, deel uit van de NOIG-VA. In tegenstelling tot het (al dan niet bewuste) foute citaat in HetNieuwsblad van één van de woordvoerders van NOIG-VA, BBTK-secretaris Johan Dumortier, maken wij geen keuze tussen de twee kampen maar kiezen voor een derde ... die van het socialisme! Diegenen die ietwat politiek geschoold zijn, verstaan deze laatste knipoog.

Afghaanse vluchtelingen protesteren tegen onmenselijk asielbeleid

De afgelopen maanden waren er tal van protestacties door mensen-zonder-papieren die dreigen uitgewezen te worden naar Afghanistan, een land in oorlog. Staatssecretaris Maggie De Block voert met de steun van de volledige regering een bijzonder repressief asielbeleid.

Het terugsturen van mensen naar een oorlogsgebied zonder toekomst wordt goedgepraat met het argument dat de buurlanden een nog hoger percentage van Afghaanse vluchtelingen terugsturen.

Asielbeleid wordt herleid tot een mathematische discussie waarin willekeur overheerst. Aan de redenen waarom mensen vluchten wordt niets gedaan. Integendeel, de Belgische regering blijft investeren in een militaire betrokkenheid in Afghanistan. De neokoloniale plunderpolitiek wordt geen halt toegeroepen.

Wie uiteindelijk alles achterlaat in de zoektocht naar een betere toekomst krijgt het deksel op de neus. Goedkoop zwartwerk wordt uitgespeeld om alle lonen en arbeidsvoorwaarden naar beneden te trekken. Wie niet zo ver geraakt, moet het stellen met liefdadigheid en een staatssecretaris van armoedebestrijding, eveneens

Maggie De Block, die niet verder komt dan toiletzakjes uitdelen aan daklozen.

De Afghaanse vluchtelingen zijn hun strijd beginnen organiseren en hielden een voettocht naar Bergen, de woonplaats van premier Di Rupo. Hierna volgde een tocht naar Gent waarbij ook langs het bijzonder onveilige en gevaarlijke Merchtem, de thuisbasis van De Block, werd gepasseerd. Telkens konden de Afghanen op een brede solidariteit en steun rekenen.

In plaats van de verantwoordelijken voor de crisis aan te pakken, schuift de regering de gevolgen ervan af op de kap van de bevolking, te beginnen met de migranten en de werklozen. Maar we zijn allemaal, zowel mensen met als zonder papieren, slachtoffer van hetzelfde beleid: de neoliberale besparingsagenda. In onze strijd tegen het asociale asielbeleid verdedigen wij de noodzaak van eengemaakte strijd van de volledige arbeidersbeweging gekoppeld aan internationale solidariteit met de massastrijd in de landen van afkomst om een einde te maken aan de redenen die mensen ertoe brengen om hun leven te riskeren in de zoektocht naar een betere toekomst.

**IN PLAATS VAN DE VER-
ANTWOORDELIJKE VOOR
DE CRISIS AAN TE PAK-
KEN, SCHUIFT DE REGE-
RING DE GEVOLGEN
ERVAN AF OP DE KAP VAN
DE BEVOLKING, TE BEGIN-
NEN MET DE MIGRANTEN
EN DE WERKLOZEN.**

www.blokbuster.be